

Najdragocenejša reč na svetu.

Gotovo ste že slišali besedo »zlata« tehtnica ali vaga. Bržkone ste si mislili, da je to taka tehtnica, ki je narejena vsa iz zlata, da ima zlato stojalo, zlati skledici, zlate težake itd. Ako ste tako mislili, niste zadeli prave. Zlato vago imenujejo ljudje tako tehtnico, s katero se tehtta zlato in drugo, kar je jednako dragoceno ali pa še dražje od zlata. Take reči se morajo natanko tehtati, ker tukaj že majhen razloček ceno močno spremeni. Zlata vaga je torej taka tehtnica, s katero se dajo najmanjše reči natančno tehtati.

Zdi se mi, kakor bi naš predobrotljivi Oče nebeški rabil tako natančno tehtnico, kadar nam meri najdragocenejši dar — čas. Bog sam tako visoko ceni dragi čas, da nam ga deli le polagoma, da nam ga takorekoč — meri — tehtta: leto za letom, dan za dnevom, uro za uro, minuto za minuto, sekundo za sekundo, trenutek za trenutkom! Pa nikoli nam ne dá večjega kosa skupaj, marveč razdrobi nam ga na najmanjše kosce in daje vsak košček posebe. Nikoli ne dobimo novega trenutka, dokler nismo porabili poprejšnjega. Nikoli nimamo dveh minut ali sekund, saj še dveh trenutkov ne ob enem. Vidite, kako neizrečeno dragocen je čas, ker nam ga Bog deli tako skrbno in v tako majhnih oddelkih!

Tudi nam Bog ta neprecenljivi dar deli kar sam naravnost iz nebes, ne pa kakor druge dobrote po angeljih, ljudeh in drugih stvareh. O t r o k o m pošilja po stariših in učenikih razne darove in dobrote, a časa jim ne pošilja po tej poti; nobena mati, noben oče ne more ljubljenu otroku le za trenutek življenja podaljšati. Najmogočnejši vladar, ki svojim prijateljem lahko deli krone in kraljestva, le jedne minute časa ne more dati. Bog je dal mašnikom oblast, da smejo mesto njega grehe odpuščati skesanim grešnikom in druge milosti deliti ljudem, časa pa — tudi najkrajšega — ne morejo nikomur dati; kruh in vino smejo spreminjati v božje Telo in božjo Kri, časa pa le jedne sekunde ne morejo spremeniti v minuto, v uro, v dan ali celó v leto! Tudi angelji nam časa ne morejo dati, marveč le štejejo one trenutke, katere je Bog v svoji neskončni dobrotljivosti odložil vsakemu človeku. Saj nam je Jezus sam povedal, da celo angelji ne vedó, kdaj bo časa konec, kdaj bo sodni dan.

Zato pa tvoj angeljček varih, drago dete, ničesar bolj ne želi kakor to, da bi prav porabil vsak trenutek časa v svojo časno in večno srečo. Kako pa je to mogoče? me vprašaš. Najlažje tako, da si razdeliš lepo po vrsti ves dan in že naprej določiš primeren čas za vsako posamezno delo ali opravilo; to se pravi, če si napraviš takozvani d n e v n i r e d. Pa o tem bi bilo treba obširnejše govoriti, toraj odloživa za drugo priliko. Za danes pa ti rečem le še to: privadi se že sedaj v detinski dôbi vsako jutro posebej z dobrim namenom Bogu darovati kar vsa opravila vsega dneva, pa imej tudi prelepo navado še med dnevom večkrat ponoviti svoj zjutranji dobri namen čim večkrat, tem boljše!

